

Elke week: een scène uit het leven van een lezeres die vertelt over haar verborgen gebrek. Want dat je aan de buitenkant niets ziet, wil niet zeggen dat er niets is. Deze keer Rianne (22), die het androgeenongevoeligheidssyndroom (AOS) heeft.

'IK WORD NIET ONGESTELD EN HEB GEEN LICHAAMSHAAR'

"Schiphol oogt grijs en grauw. Het kan me niet schelen: na een halfjaar reizen door Australië en Nieuw-Zeeland is het goed weer terug te zijn. Ik heb ontzettend genoten en nog meer geleerd. Aan de andere kant van de wereld heb ik wat er met mij aan de hand is, eindelijk een plek kunnen geven. In een roes loop ik langs de douane, recht in de armen van mijn familie. Er hangt een spandoek: 'Welkom thuis, tante Rianne'. Ik registreer het, maar het kwartje valt niet. Totdat mijn zus het zegt: 'Ik ben zwanger.' Verbaasd kijk ik haar aan. Mijn gevoelens, net nog zo stabiel, dreigen even te ontsporen.

Na mijn geboorte verliet mijn moeder trots het ziekenhuis; ze hield een gezonde dochter in haar armen. Dezelfde middag werd ze gebeld door een verbijsterde arts. Hij had maanden geleden een vlokcentest uitgevoerd en wist dat mijn moeder een jongetje zou krijgen. Nu zag hij dat er een meisje stond geregistreerd. Hoe kon dit? Ik bleek AOS te hebben, het androgeenongevoeligheidssyndroom. Dat leg ik altijd uit in kindertaal: normale – o, wat haat ik dat woord in dit verband – meisjes hebben twee X-chromosomen. Ik heb een X en een Y, net als jongens. Je kunt die chromosomen zien als een slot. Normaal passen ze in elkaar; die van mij niet. Ik werd een meisje. De Y bepaalt dus niet altijd het geslacht, zoals ons wordt geleerd. Wel heeft de Y ervoor gezorgd dat ik geen baarmoeder heb. Dat ik niet ongesteld word, nooit puistjes heb, geen lichaamshaar heb, en geen zweetlucht.

Artsen benadrukten dat mijn ouders het beter tegen niemand konden zeggen, omdat mensen me vast raar zouden vinden.

Toen ze het me op m'n negende vertelden, kreeg ik hetzelfde te horen: 'Zeg maar niets hoor, hou je mond erover.'

Zelfs mijn broer en zus waren niet op de hoogte. Juist deze geheimzinnigheid heeft de meeste schade veroorzaakt. De gedachte dat ik raar was, kroop onder mijn huid en beet zich daar vast. Ook toen ik besloot de stilte te doorbreken. Ik was veertien toen ik het tijdens een biologieles vertelde. Gelukkig zag niemand mij opeens als jongen, dat zou ook nergens op slaan. Ik voel me honderd procent vrouw en zie er honderd procent vrouwelijk uit. En toch: het gevoel 'anders' te zijn, bleef. Ik merkte het vooral aan hoe ik me tegenover jongens opstelde. Hoe dichterbij ze kwamen, hoe meer afstand ik

nam. Ik gedroeg me vaak als een bitch. Een angstige bitch die bang was door de mand te vallen, hoe vaak dokters ook zeiden dat mijn lichaam er helemaal normaal uitzag. Toen ik uiteindelijk toch de sprong waagde en met een jongen naar bed ging, zei hij daarna: 'Jeetje, zo'n vrouw als jij heb

ik nog nooit meegemaakt!' In Australië liet ik het echt los, de gedachte dat ik raar was. Ik ben goed zoals ik ben. Punt. Nu hoor ik de woorden van mijn zus. Ik beseft dat ik nooit een zwangerschap zal meemaken. Gelukkig verdwijnt het ongemakkelijke gevoel net zo snel als het kwam. 'Er zijn al meer dan genoeg bleekschetten zoals ik, ik adopteer later een mooi bruin kindje,' zeg ik al jaren. Na mijn wereldreis ben ik daar nog extra van overtuigd. Ik sla mijn armen om de hals van mijn zus. 'Gefeliciteerd,' zeg ik. 'Wanneer mag ik de eerste poepluier verschonen?'"

MEER INFORMATIE OVER AOS VIND JE

OP DSDNEDERLAND.NL